

SPRÅKFÖRBISTRING

”Golfens språk är internationellt. Kan man de vanligaste golftermerna kan man göra sig förstådd på vilken golfklubb som helst. I hela världen!”

Denna irrlära formulerade jag på den tiden det var inne att göra golf till en allemanssport i Sverige.

Men det är struntprat. Kvalificerat struntprat!

Jag vann denna insikt i Spanien, som hustrun och jag besökte i många år för att få spela golf i plusgrader på senvintern. Vi brukade då bo på ett hotell med vidhängande golfbana. Publiken var minst sagt internationell. De flesta gästerna på detta hotell spelar golf. Eller något liknande.

Det säkraste sättet att komma till spel i Spanien är att anmäla sig till en tävling. Vid en sådan lottades jag en gång samman men svensk dam vid namn Jessica, som jag kände flyktigt, en japan, som hette något outsägbart och Mr Morecombe, som var från London.

När vår boll gick till första tee anförtrorde Jessica mig att hon fått problem med sina drivar.

- Jag drar dom hela tiden till vänster. Jag kanske skall berätta för dom andra, så att dom håller ögonen öppna efter bollen, sa hon.

Jessica kunde sin Golfvettbok, det var uppenbart. Och hon talade engelska flytande. Fast det skulle visa sig att känslan för engelska språkets valörer lämnade mycket övrigt att önska.

- Gentlemen, sa hon till Morecombe och japanen. I have something to tell you. I am a hooker, for the moment. I hope you can stand that!

Först tänkte jag inte på vad hon sagt. Det var först när jag observerade japanens tappade haka och hörde hans häftiga andhämtning, som jag förstod den dubbla innebörden i hennes yttrande.

Mr Morecombe rörde däremot inte en min, möjligen anade jag en lätt darning i hans vänstra mungipa .

- It's all right with me, sa han.

När japanen lugnat sig tog han upp sin kamera och klippte raskt fem bilder på Jessica.

- Vely intelesting, sa han och log som bara japaner kan.

- Fackra svenska flicka, sa Morecombe, och sopade till bollen spikrakt 220 meter på hotellbanans 437 m långa 5-parhål.

Redan när vi bekantade oss i klubbhuset proponerade Morecombe ett bet, fast vi kom aldrig till skott om vad men när han slagit sin drive vände han sig till oss andra:

- How much?

- 3000 pesetas, föreslog Jessica, som var van vid gambling med grabbarna på hemmaklubben.

- Vely tjiip, sa japanen och tog fem nya bilder.

- OK, sa Jessica, you can raise if you like, and the more you are willing to pay, the better I play.

Jessica, Mr Morcombe och japanen talade förbi varandra, det var alldeles uppenbart. Men att ingripa och förklara detta skulle bara göra alla tre generade. Här gällde det att hålla huvudet kallt.

När jag och japanen knuffat ut våra bollar, travade Jessica upp på sin tee och slog till för allt hon är värd.

Hon hade blivit av med sin hook men i stället skaffat sig en praktslice, som på intet sätt skingrade det totala missförstånd som uppstått.

Jag försökte desperat komma på ett nytt samtalsämne, då japanen pekade på en dekal jag hade på bagen. Han undrade vad den symboliserade.

Det var en SPOLA KRÖKEN-dekal.

Vi ägnade oss nämligen under en period åt ohämmad Spola kröken-propaganda i Golfbundet. Jag var ansvarig för den.

Men hur översätter man ”spola kröken” till en japan som har tufft att förstå engelska?

Och hur förklarar man för en engelsman att Systembolaget, som lever på att sälja kröken till folk, betalar dyra reklampengar för att folk skall låta bli? Så jag drog till med en historia om att det var ett svenskt företag som promotade vänskap mellan folken genom golf.

Men krök är ett gångbart internationellt samtalsämne, så jag beslöt att ta upp ett resonemang om tävlingens prisbord. På vårt hotell drog man sig nämligen inte för att ha krök i olika former som priser. Detta är i och för sig högst tvivelaktigt men i den här speciella tävlingen var första priset en *l å d a w h i s k y*, vilket gjorde problemet dubbelt för Modie.

En låda gin hade nämligen inte åstadkommit annat än ett moraliskt dilemma, eftersom det då sannolikt skulle handlat om spansk, licenstillverkad sådan, vars värde även lådvis väl ryms inom de gränser som amatörbestämmelserna tillät. Men en hel låda!

Det här måste diskuteras, i all synnerhet som ytterligare missförstånd mellan Jessica och våra nyvunna vänner kanske kunde undvikas.

Med vad vad är det engelska uttrycket för ”B-licens”, dvs. det avlatsbrev som golfspelarna på den tiden kunde köpa av Golfförbundet om de ville ta emot priser värda mer än 1500:-? Golfresor, motorgräsklippare, mountainbikes och sådant?

Och hur förklara för en engelsman att man varken är amatör eller professionell om man har en sådan?

Och samtidigt komma in på mitt specifika officiella dilemma avseende Spola Kröken-budskapet?

Äsch, tyckte Jessica, som jag sökte stöd hos, det är väl inte så viktigt vad du säger. Det viktigaste är att budskapet går fram. Jag skall hjälpa dig!

Med tanke på Jessicas tidigare uttalanden hade jag helst sett att hon låtit bli, men hon stod inte att hejda:

- Gentlemen, Mr Modie can't stand alcohol. (Var hon nu fick det ifrån.)

Therefore he won't accept any prize in case he gets any.

- How about you? frågade Mr Morecombe.

- I am a pro! sa Jessica och letade i sin bag.

- Yes you said that, sa Morecombe, but how about the prize?

- I have a license, forsatte hon och visade upp sin vinröda B-licens.

När vi hålat ut på 18:e (efter en för spanska förhållanden rekordsnabb rond på 5½ tim.) visade det sig att ingen av oss kom på prisplats.

Jessica uppfattade det som om hon vunnit vår inbördes betting, och att Morecombe kommit tvåa och skulle slippa betala.

- 3.000 pesetas! sade Jessica till japanen och sträckte fram handen.
- So, you wanta me to pay in advance? Stammade han och tog efter plånboken.

Det var dags att göra ett radikalt ingripande.

- Jag betalar! sa jag till Jessica och gav henne 6.000 pesetas för att få slut på farsen.

Hon förstod ingenting (nu heller) och stoppade ner pengarna i sin väska. Japanen uppfattade min handling som ett överbud och accepterade detta gentlemannamässigt utan protester. Han hade i alla fall ett par rullar film på "The hooker".

- Min skal, o din skal, okalle fakre flikors skal, sa Morecombe och höjde öglaset till avsked.

Jessica och hennes make for hem till Sverige nästa dag, båda lyckligt ovetande om våra vänners förvirrade uppfattning om henne.

Morecombe och japanen har jag aldrig sett mer.

Hustrun och jag stannade ytterligare en vecka. Den ägnades åt utflykter samt funderingar kring hur vi skulle ändra i Golfförbundets reklambroschyr.

"Golfens språk är internationellt. Kan man de vanligaste golftermerna kan man göra sig förstådd på vilken golfklubb som helst. I hela världen!"

Detta är struntprat! Kvalificerat struntprat!